

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 7 (334)
Anul IX
18 februarie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Duminca Izgonirii lui Adam din Rai

„Nu știți voi postul care îmi place?” (Isaia 58, 6)

În această duminică, odată cu Adam, trăim și noi izgonirea din rai pentru că astăzi este ultima zi de pregătire pentru Postul ce de mâine se așterne înainte. Astăzi Adam a călcat postul și a fost izgonit din Rai, iar noi astăzi îmbrățișăm Postul pentru a dobândi accesul în rai.

Bunicii noștri nu doar că astăzi consumau și ultimele mâncăruri „de dulce”, dar astăzi, poate în unele locuri și acum se obișnuiește, în prima zi din Postul Păresimilor urcă în pod vasele de gătit măn-carea de dulce și le coboară pe cele în care se gătește numai mâncarea „de sec” pentru ca ei să nu se întineze de nepostire nici măcar cu o picătură.

Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind în *Omilia despre desfătarea celor viitoare*, face o frumoasă paralelă între viața de aici și viața de dincolo, viața pământească și viața veșnică: vorbește de veacul de acum ca despre un stadion în care are loc competiția pentru care se va primi premiul, iar premiul este însăși viața veșnică.

Un foarte de folos cuvânt, în zi de post de o zi sau de mai multe zile, ne oferă **proorocul Isaia**, când mustră pe poporul ales că nu postește așa cum vrea El, iar citind capitolul respectiv din Scriptură vedem că mulți sunt și aceia atunci: **postim și în același timp urâm, postim dar duminica și sărbătoarea mai dereticăm ceva mai mult prin casă sau pe lângă casă, postim dar milostenie nu facem**. Despre milostenie, același Sfânt Ioan Gură de Aur, în omilia la profetul Ilie și văduva din Sarepta, spune că **milostenia fără feciorie poate mântui, dar fecioria fără milostenie nu poate**.

Cine ne poruncește fiecăruia să postească?

Numai dragostea noastră pentru Dumnezeu și dorința de a fi mai buni duhovnicește. Postul trebuie să fie o hotărâre fermă a fiecăruia în parte, având ca motivație dragostea de Hristos și necesitatea de a fi mai bun.

Exemplul vieții sfinților asceți ne învață că trupul este un rău stăpân, dar un bun slujitor și că fără post nu putem să facem trupul să ne asculte. Nu doar că medicii recomandă postul și o alimentație formată din legume în proporție minimă de 50%, dar simțim nevoia a ne subția trupul pentru ca sufletul mai ușor să se ridice spre Dumnezeu.

Ce trebuie să fac ca postul meu să fie bine-primit?

Un proverb chinezesc spune că „o călătorie de o mie de mile începe cu primul pas” și noi trebuie mai întâi să ne hotărâm să „mergem” pe acest pelerinaj în căutarea lui Dumnezeu ca să îl invităm să locuiască în noi și pe de altă parte **o călătorie nu înseamnă doar primul și ultimul pas**, ci și pe toți cei dintre aceștia. Nu este rău dacă ne-am hotărât de anul acesta să începem să postim cât putem, măcar o săptămână-două, iar în cei-

lalți ani să mai adăugăm câte una în câțiva ani postind toate posturile. Apoi **nu putem posti și face rău, nu putem posti și cleveti, nu putem posti și ponegri**, nu putem. Iar în post medicamentul numit **milostenia înmoaie împietrirea inimii**.

Dacă vedem postul ca o competiție duhovnicească, care ar fi competitorii?

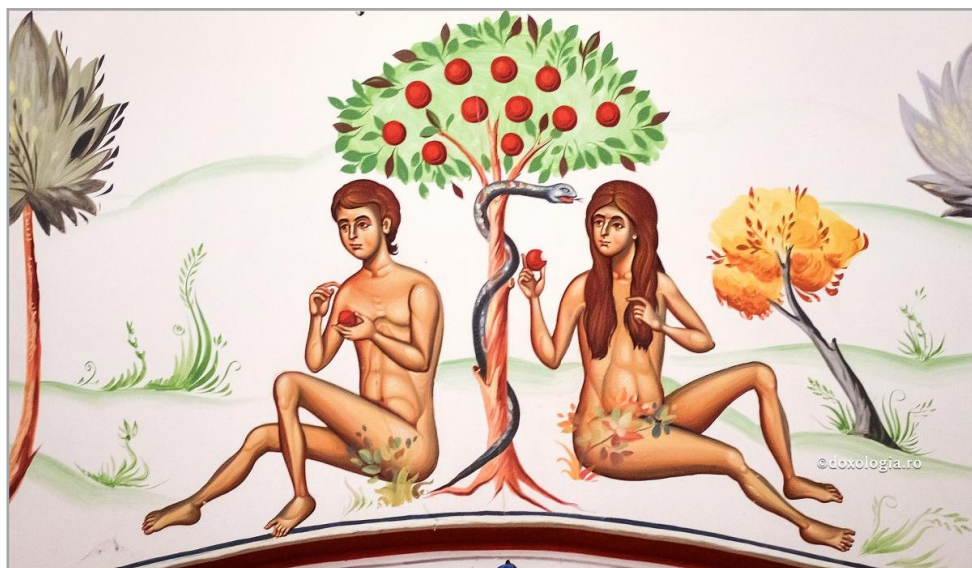
În această competiție competiția era cu sine însuși și cu tot ceea ce ar abate creștinul de la ținta sa: **viața în Hristos**.

În lumea de astăzi, care iubește sportul așa de mult, am putea să privim postul ca pe un exercițiu de încălzire și activare a puterilor duhovnicești, pentru a ne fortifica sufletul pentru a se putea întâlni cu Dumnezeu.

Pr. Ilie Caraghiaur,
Parohia Lunca Rateș, județul Iași
Sursa: **doxologia.ro**

Pomul cunoștinței binelui și răului

Carta Facerii vorbește despre **pomul cunoștinței binelui și răului din Rai** ca despre un pom adevărat, fapt care nu i-a oprit pe unii Sfinți Părinți să aibă și o vedere alegorică asupra lui. Vorbind despre pomii paradisului, Scriptura afirmă: „**Și a făcut Dumnezeu să răsără din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului**” (Facerea 2, 9).

Că să înțelegem cu adevărat pomul cunoștinței binelui și răului, trebuie să afirmăm de la început că **Dumnezeu nu l-a creat pe om desăvârșit, ci chemat să devină desăvârșit. Iar ca să se întărească în asemănarea cu El, îi cere să nu mănânce din acest pom.** Omul nesocotește porunca dată de Dumnezeu și primește moartea.

Scriptura mărturisește că toate cele create de Dumnezeu erau bune. Deci și **pomul cunoștinței binelui și răului era bun.** Dacă acest pom era bun și dacă el oferea cunoașterea binelui și a răului, atunci de ce starea omului se schimbă radical în rău după ce se hrănește din el? Pentru că Dumnezeu refuză să Se dăruiască prin acest pom. Facem mențiunea că în Rai, orice era luat ca hrană era un dar al lui Dumnezeu, o „binecuvântare” a lui Dumnezeu, adică o realizare a relației cu El - o realizare a vieții, după cum spune Christos Yannaras. Așadar, **pentru că omul alege să se îndumnezeiască mâncând dintr-un pom care nu-i fusese dat pentru comuniunea cu El, pierde asemănarea cu Dumnezeu.** Starea sa se schimbă radical în rău, pentru că a încercat să devină asemenea lui Dumnezeu, fără Dumnezeu. Mâncarea din pomul cunoștinței binelui și răului este un „Nu” pe care Adam și Eva l-au spus lui Dumnezeu. Actul mâncării din acest pom exprimă refuzul omului de a realiza viața ca iubire și comuniune cu Dumnezeu.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că Dumnezeu îi cere să nu mănânce din acest

pom, pentru a se întări în cele duhovnicești. Numai întărit, adică ajuns la starea de îndumnezeire prin har, omul ar fi putut contempla lumea văzută așa cum trebuie. Deci, hrana acestui pom nu le era folositoare protopărinților pentru că nu erau desăvârșiți, după cum nici hrana deplină nu le este de folos pruncilor, care au trebuință numai de lapte. Interzicerea atingerii de el era o amânare, nu o oprire veșnică.

Fără o întărire duhovnicească, simțurile se pot alipi într-un mod necurat de frumusețea sensibilă a lumii. **Părintele Dumitru Stăniloae** afirmă că Dumnezeu în preștiința Sa a numit într-un mod ironic acest pom ca fiind al cunoștinței binelui și răului. Căci omul despărțit de Dumnezeu crede că ceva este bun numai dacă satisface pofta simțurilor. Așa se face că omul care nu mai ascultă de Dumnezeu ajunge să ia răul drept bine. În concluzie, **acest pom oferă o falsă cunoaștere a binelui și a răului.** Omul, pentru început, trebuia să se hrănească doar din pomul vieții, care îi oferea și adevărata cunoaștere a lucrurilor.

Merită să amintim că pomul cunoștinței binelui și răului a fost identificat de Sfinții Părinți și cu **lumea văzută.** **Sfântul Maxim Mărturisitorul** spune că zidirea văzută contemplată duhovnicește oferă cunoștința binelui, iar luată trupește oferă cunoștința răului. Celor ce li se împărtășesc de ea trupește li se face învățător în ale patimilor, făcându-i să uite de cele dumnezeiești, în vreme ce făpturile ajunse la nepătimire privesc făpturile precum Dumnezeu – au prin har aceeași cunoștință a lucrurilor ca Dumnezeu datorită prefacerii minții și simțirii prin îndumnezeire.

În concluzie, afirm că **nu pomul cunoștinței binelui și răului a adus moartea, ci neascultarea.** Dumnezeu fiind creatorul acestui pom, l-a făcut bun și nu dătător de moarte.

Adrian Cocoșilă

Sursa: *crestinortodox.ro*

Sfântul zilei

Sfântul Ierarh Leon Episcopul Romei

Papa Leon I este unul dintre sfinții Bisericii nedespărțite din primul mileniu creștin, pe care îi regăsim în calendarul ortodox. Leon s-a născut în Italia într-o familie creștină. Ajungând arhidiacon al Papei Sixt al III-lea, după moartea acestuia, Leon a fost numit episcop al Romei. Papa Leon I a fost cel care **a salvat orașul de la distrugere**, atunci când Attila și hunii săi s-au apropiat de Roma. Sfântul, întâmpinându-i îmbrăcat în veșmintele arhieresti, a reușit să negocieze cu Attila, făcându-l să se retragă.

Sfântul Leon s-a afirmat și ca **apărător al dreptei credințe** împotriva ereziei lui Eutihie și Dioscor. În cadrul celui de-al patrulea Sinod Ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, a fost citită și epistola Sfântului Leon, în care el susținea cu tărie, cele două lucrări și cele două voințe în Hristos.

A trecut la Domnul în anul **461**.

Troparul Sfântului Leon

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învățătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu și al curăției și luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Leon, înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.